

ZENDINGSBERICHTEN VOOR KINDEREN

Eerste kwartaal 2025

Noord-Azië-Pacific Divisie

**Gebed
van geloof**

Blijе vlinders

Mongolië, 4 januari

Tamir

Tamir was vijf jaar en hij verveelde zich. Hij wachtte op mama die aan het werk was op de adventistische school in Mongolië. Mama werkte daar als boekhouder. Zij hield bij hoeveel geld de school ontving en uitgaf. Tamir ging naar de basisschool op het terrein. Zijn school was al uit en hij zat daar maar op een stoel te wachten tot hij naar huis kon gaan. ‘Mam, mag ik je telefoon,’ vroeg hij? Mama gaf haar telefoon aan de jongen. Zijn ogen bleven hangen bij een app met een plaatje van een man met wapperende witte haren en een rode jas. ‘Mam,’ zei hij, ‘wie is dat?’ ‘Dat is Mozart,’ zei mama. ‘Wow,’ zei Tamir, ‘die ziet er goed uit.’ Mama lachte. Ze opende de app en drukte op ‘afspelen’ bij een lied van de beroemde Oostenrijkse componist Wolfgang Amadeus Mozart. Tamir's ogen gingen wijd open van verbazing toen de piano- en vioolmuziek de ruimte vulde. Het was prachtig en hij voelde vlinders in zijn buik.

Tamir bleef maar aan de muziek denken. Twee dagen later zei hij tegen papa en mama dat hij graag piano en viool wilde leren spelen. Maar papa schudde zijn hoofd. ‘We hebben niet genoeg geld om muzieklessen te betalen,’ zei hij. Tamir voelde tranen opkomen. Hij wilde heel graag piano en viool leren spelen en hij gaf niet op. Toen hij zes jaar werd vroeg hij het opnieuw. En opnieuw toen hij zeven werd, . . . en acht. Ieder jaar vroeg hij het opnieuw, bij negen, tien, elf, twaalf. Iedere keer schudden papa en mama hun hoofd. Maar Tamir gaf nog steeds niet op en toen hij dertien werd vroeg hij het opnieuw. Deze keer schudden papa en mama niet met hun hoofd. ‘Morgen neem ik je mee naar vioolles,’ zei mama. Ze had een vriendin die Tamir kon leren hoe je op een viool speelt. Wat was hij blij. Hij lachte van oor tot oor. Blijе vlinders fladderden in zijn buik en hij vertelde het goede nieuws opgewonden aan zijn vrienden. De vrienden van Tamir waren verbaasd. ‘Ga je echt viool spelen,’ vroeg een van de jongens? ‘Ja,’ zei hij, ‘morgen ga ik het leren.’ ‘Wow,’ zei iemand anders, ‘op een dag ben je misschien beroemd.’

Viool leren spelen was niet gemakkelijk. Het was moeilijk om de noten te leren en soms wilde Tamir met zijn vrienden spelen, maar dan moest hij oefenen. Toch vond hij dat niet erg. Hij wilde zijn buik blijven vullen met blijе vlinders. Er ging een jaar voorbij en Tamir bleef oefenen. Toen werd hem gevraagd of hij een muziekstuk wilde spelen in de kerk. Wat was mama blij. Op sabbatochtend vertelde ze opgewonden aan iedereen: ‘Mijn zoon speelt viool op het podium vandaag.’ Maar Tamir was helemaal niet blij. Zijn handen begonnen te zweten en zijn nek ook. De druppels stonden op zijn gezicht en hij was doodsbang om voor het publiek te spelen. Hij dacht bij zichzelf: ‘Nee, nee, nee, ik wil geen viool meer spelen. Ik wil naar huis.’

Papa zag dat Tamir zenuwachtig was. ‘Maak je geen zorgen,’ zei hij. ‘Jezus zal je helpen.’ Tamir wist dat zijn vader gelijk had en hij vroeg zich af waarom hij daar zelf niet aan had gedacht. Stilletjes bad hij: ‘God, help me alstublieft om niet zo bang te zijn voor de mensen als ik viool speel. Zegen mij alstublieft.’ En toen speelde hij voor de hele kerk. Hij was niet bang. Zijn gezicht, nek en handen zweetten niet meer. Zijn buik vulde zich met blijе vlinders. Hij voelde zich goed en toen hij uitgespeeld was, zag hij allemaal blijе mensen. ‘Wow, jij speelt goed,’ zei iemand. ‘Op een dag word je beroemd,’ zei iemand anders. Tamir wist dat God hem geholpen had. Om goed te kunnen spelen moet Tamir iedere dag oefenen en ook moet hij er iedere dag voor bidden. Tamir wil graag Mongolië en God aan de wereld bekendmaken. En hij wil graag de hele tijd blijе vlinders in zijn buik voelen.

Bid dat Tamir een goede vertegenwoordiger van God zal zijn terwijl hij steeds beter viool leert spelen en ook zijn lessen volgt op de Tusgal School in Ulaanbaatar, Mongolië. Zijn school ontving een deel van een eerdere dertiende sabbatcollecte om nieuwe lokalen en een bibliotheek te bouwen. Het geld van dit kwartaal helpt om een ontspanningscentrum voor kinderen te openen in Ulaanbaatar. De kinderen kunnen daar over de God leren die gebeden kan beantwoorden.

Bidden in vertrouwen

Mongolië, 11 januari

Itgel

Itgel is een jongen van tien jaar in Mongolië. Zijn naam betekent ‘geloof’ in de Mongoolse taal. Itgel heeft een groot geloof. Toen het schooljaar begon was Itgel heel blij dat hij weer terug kon naar de adventistische school in Ulaanbaatar, de hoofdstad van Mongolië. Hij was klaar voor groep zes. Maar zijn blijdschap duurde maar een week. Aan het einde van de eerste week kwamen alle jongens en meisjes bij elkaar voor een bijzondere sportdag. Itgel vond het fijn om buiten te zijn. Het was leuk om in de buitenlucht te rennen en dat is precies wat Itgel deed: rennen, rennen, zo hard als hij kon. Die avond voelde Itgel zich echter niet goed. Hij had enorme pijn in zijn benen en hij kon zich nauwelijks bewegen. Mama was bezorgd en voelde aan zijn voorhoofd. Itgel had hoge koorts en papa en mama namen hem mee naar het ziekenhuis. Toen de dokter de hoge koorts van Itgel zag en hoorde over de pijn in zijn benen, was hij ook bezorgd. Hij pakte een spuit en gaf Itgel een injectie. Hij moest in het ziekenhuis blijven.

Itgel probeerde te slapen, maar dat was moeilijk want hij voelde de hele tijd zijn benen en hij had het heet. Hij bad stilletjes: ‘God, maak me snel weer beter.’ In de ochtend kreeg Itgel weer een injectie en in de middag nog een. Hij begon zich iets beter te voelen, maar hij kon niet lopen. Zijn benen deden pijn en hij voelde zich zwak. De dokter zei dat hij niet moest proberen op te staan. Hij werd in een rolstoel geholpen zodat hij zich door het ziekenhuis kon bewegen. Itgel was blij met de rolstoel, maar het liefst wilde hij lopen. Hij wilde terug naar school en miste zijn vrienden al. Hij bad stilletjes: ‘God, maak me snel beter. Ik wil graag zelf lopen en ik wil terug naar school, naar mijn vrienden.’

Itgel wist niet wanneer hij weer naar huis mocht, maar hij geloofde dat God hem zou genezen. Hij besloot door te gaan met bidden. Toen hij de volgende dag wakker werd bad hij onmiddellijk: ‘God, maak me snel weer beter, ik wil graag zelf lopen en terug naar school om mijn vrienden te zien.’ Toen de dokter kwam om hem te helpen, bad hij hetzelfde gebed opnieuw. Ook ’s avonds als hij ging slapen bad hij hetzelfde gebed. Zo ging hij twee weken lang door met bidden.

Op een dag zei de dokter: ‘Laten we eens kijken hoe het met je gaat.’ Hij keek naar de jongen, gaf hem een injectie en zei: ‘Je bent beter, je mag naar huis.’ Itgel was heel blij en hij kreeg een grote glimlach op zijn gezicht. God had zijn gebeden verhoord. Toen Itgel weer op school kwam stelden zijn vrienden hem allerlei vragen. Ze hadden hem gemist. ‘Wat is er gebeurd,’ vroeg één van de jongens? ‘Ik was heel ziek,’ zei Itgel. ‘Hoe ben je weer beter geworden,’ vroeg een andere jongen? ‘God heeft me beter gemaakt,’ zei Itgel. ‘Ik was echt heel ziek, maar nu ben ik weer beter, omdat ik heb gebeden.’ Sommige vrienden van Itgel kwamen niet uit gelovige gezinnen en geloofden niet in God. ‘Wat,’ zei één van de jongens? ‘Je hebt gewoon geluk gehad.’ ‘Echt niet,’ zei iemand anders. ‘Je liegt.’ Itgel was niet verbaasd en ook niet geschokt. Hij wist dat zijn vrienden het niet begrepen omdat zij God niet kenden. Maar hij kende God wel en hij wist dat God hem genezen had. ‘Je mag zeggen wat je wilt,’ zei hij. ‘Maar het is waar, God heeft me beter gemaakt.’ Itgel wil graag dat zijn vrienden God leren kennen. Sinds hij ziek geweest is, vertelt hij hun steeds over God. Zijn naam betekent ‘geloof’ en hij heeft zich voorgenomen God altijd te vertrouwen. ‘Zelfs al geloven niet al mijn vrienden in God, ik doe dat wel,’ zegt hij. ‘Ik heb ervaren dat Hij me beter heeft gemaakt.’

Bid voor Itgel en zijn vrienden op de Tusgal School in Ulaanbaatar, Mongolië. Met geld van een eerdere collecte zijn lokalen en een bibliotheek gebouwd op de school. Een deel van het geld van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt voor een ontspanningscentrum voor kinderen, waar zij meer kunnen leren over God, die gebeden verhoort.

Een moeilijk besluit

Mongolië, 18 januari

Michelle

De 13-jarige Michelle sprak met haar beste vriendin, Enkhjin, bij een bijeenkomst van de padvinderij. Enkhjin vertelde haar dat zij komende sabbat gedoopt zou worden. 'Zou het niet leuk zijn om samen gedoopt te worden?' vroeg ze. Michelle moest daar over nadenken. 'Moet ik me laten dopen, of kan ik beter wachten? Ik vraag het mama als ik thuis kom.' Daarom zei ze: 'Ik weet het nog niet.' Enkhjin keek teleurgesteld. De twee meisjes hadden samen van Jezus gehoord bij de padvinderij. Ze hadden samen in de Bijbel gestudeerd. En nu wilde Enkhjin graag gedoopt worden. Maar ze wilde ook graag dat Michelle samen met haar gedoopt werd. Ze keek verdrietig, maar hardop zei ze alleen: 'Oké, oké.'

Michelle besloot met haar moeder te praten. Toen ze thuiskwam ging ze eerst naar haar slaapkamer om haar uniform van de padvinderij uit te trekken. In haar slaapkamer trof ze haar oudere nicht aan, die ook Enkhjin heette. 'Ik word sabbat gedoopt,' zei Enkhjin. 'Lijkt het je leuk om samen gedoopt te worden?' Michelle was heel verbaasd. Op dezelfde dag hadden twee meisjes met dezelfde naam haar verteld dat ze zich lieten dopen. En beide meisjes hadden haar ook gevraagd zich te laten dopen. Nu moest ze echt met mama praten. 'Ik moet eerst met mama praten,' zei ze daarom. Enkhjin keek teleurgesteld. Ze hadden samen Bijbelstudies gedaan. In de zomer waren ze iedere avond naar zendingsbijeenkomsten geweest in de kerk. Nu wilde ze haar hart aan Jezus geven in de doop en hoopte dat Michelle dat ook zou doen.

Michelle vond mama. Ze vertelde niets over de gesprekken met Enkhjin en Enkhjin. Ze vroeg alleen: 'Denk je dat ik me moet laten dopen aankomende sabbat?' Mama keek bedenkelijk. Papa was een aantal dagen weg voor zijn werk en mama wist dat hij de doop van Michelle niet zou willen missen. 'Papa is er niet, dus kan hij jouw doop niet meemaken,' zei mama. 'Waarom laat je je anders niet dopen op de grote camporee in Zuid-Korea?' Binnen een paar weken zou Michelle naar Zuid-Korea vertrekken voor de grote camporee met padvindsters uit heel Mongolië en andere landen. Maar wat mama zei was niet logisch volgens Michelle. Want zowel mama als papa gingen niet naar Zuid-Korea, dus als ze wachtte zouden ze er allebei niet bij zijn. Op dat moment wist ze wat haar besluit was. Als ze zich aankomende sabbat niet liet dopen, zou er altijd wel een reden zijn om het te blijven uitstellen. Ze hield met haar hele hart van Jezus en dat wilde ze bevestigen in de doop. Daarom zei ze tegen mama: 'Ik denk dat ik beter nu gedoopt kan worden.' Mama lachte. 'Nou, maak er werk van en laat je dopen,' zei ze.

Michelle's nicht Enkhjin was heel blij toen ze hoorde dat ze samen gedoopt zouden worden. En ook haar beste vriendin Enkhjin was superblij. Op sabbat namen de meisjes de bus en reden naar een rivier, samen met andere mensen die gedoopt zouden worden. Net voordat Michelle de rivier instapte om gedoopt te worden, schoot er een vraag door haar hoofd. 'Ben ik er echt klaar voor? Is dit echt mijn beslissing?' Ze herinnerde zich het verzoek van haar beste vriendin om samen gedoopt te worden. Ze vroeg zich af: 'Laat ik me dopen omdat Enkhjin dat gevraagd heeft? Of omdat mijn nicht Enkhjin het vroeg?' Ze herinnerde zich dat mama had geopperd te wachten. En toen dacht ze eraan hoeveel ze van Jezus hield en hoezeer ze haar leven wilde leiden door Hem, nu en altijd. Ze werd gedoopt met een lach op haar gezicht. Naderhand feliciteerden de mensen Michelle met haar beslissing. 'Je hebt het belangrijkste besluit van je leven genomen,' zei iemand.

Michelle is heel blij dat zij zich heeft laten dopen. Ze had kunnen wachten en zeggen: 'Morgen, morgen, morgen.' Maar in plaats daarvan besloot ze de belangrijkste beslissing van haar leven te nemen op die zomerse dag. 'Ik heb altijd geweten dat ik mijn hart aan Jezus wilde geven, maar ik wist niet wat het goede moment zou zijn.' Nu weet ik dat het goede moment niet morgen is, maar vandaag.'

Michelle is een leerling aan de Tusgal School in Ulaanbaatar, Mongolië. Eerder werd met geld van de zendingscollecte de school uitgebreid met klaslokalen en een bibliotheek. Dit kwartaal zal een deel van het geld uit de dertiende sabbatcollecte gebruikt worden voor de opening van een ontspanningscentrum voor kinderen in Ulaanbaatar. Ze kunnen daar meer over God leren.

Kind van zendelingen wordt gepest

Mongolië, 25 januari

Ninjin

Toen Ninjin acht jaar was, verhuisde ze met haar ouders ver bij haar huis in Mongolië vandaan om als zendelingen in een vreemd land te gaan werken. Ninjin was opgewonden over de verhuizing. Ze wilde graag nieuwe vrienden maken. Maar de eerste dag op haar nieuwe school was helemaal niet leuk. Ze begreep niets van wat er gezegd werd. Ze zat aan haar tafeltje en was stil. De volgende dag besloot Ninjin dat het tijd was om nieuwe vrienden te maken. Ze stelde zichzelf voor bij de andere kinderen door naar zichzelf te wijzen en haar naam te zeggen. Er ging een maand voorbij en Ninjin was in staat een beetje met de andere kinderen te praten. Maar het leek erop dat de andere kinderen helemaal geen zin hadden om met haar te praten.

Op een dag zei de leerkracht tegen de kinderen dat ze om beurten iets moesten voorlezen uit een lesboek. Toen Ninjin begon te lezen, draaide het meisje voor haar zich met een boos gezicht om. 'Je praat te hard,' zei ze. 'Sst.' De andere kinderen rilden. Ninjin begreep niet wat het meisje zei. Toen het haar beurt weer was om te lezen, deed ze dat net zo luid als de eerste keer. Het meisje fronste opnieuw en siste: 'Ssst.' De andere meisjes giechelden. Maar Ninjin begreep het niet en las verder. Het meisje pakte een lijmstift op en gooide die naar Ninjin. De staaf raakte haar op haar hoofd en de kinderen lachten. Het boze meisje stond op en sloeg Ninjin. Die was geschokt en keek naar de leerkracht. Maar die keek in het lesboek en leek niets door te hebben. Toen Ninjin thuiskwam vertelde ze haar moeder wat er was gebeurd. Mama ging naar de school en sprak met de leerkracht.

De leerkracht geloofde de uitleg van Ninjin niet. Ze zei dat het meisje dat voor haar zat nooit onvriendelijk was voor andere mensen. 'Het is een heel lief meisje,' zei ze. Ninjin begreep dat ze van de leerkracht geen hulp hoefde te verwachten, maar ze was er zeker van dat God haar zou helpen en ze besloot te bidden. Een paar dagen later kleepte Ninjin zich na school om en ontdekte dat er achterop haar rok allemaal lijm zat. De rok was vernield. Ze vroeg zich af hoe de lijm daar was gekomen. Toen ze de volgende dag naar school ging ontdekte ze dat er lijm op de zitting van haar stoel gesmeerd was. Zo was het dus op haar rok gekomen. Ze vertelde het aan haar moeder en die sprak met de directeur van de school. Een beveiligingscamera in de klas van Ninjin had alles opgenomen. Ninjin bekeek de video. Ze zag zichzelf de klas uitlopen om naar het toilet te gaan. Toen zag ze diverse meisjes die allemaal lijm op haar stoel smeerden. Ze herkende de gezichten van de meisjes.

Ninjin voelde zich erg eenzaam. Het was moeilijk een zendelingenkind te zijn in een vreemd land, waar ze de taal niet goed van kende en waar niemand vrienden met haar wilde worden. Ze miste Mongolië. Ninjin wilde niet meer naar school, maar ze moest wel want er was geen andere school. Ninjin bad weer. Twee maanden later zei mama dat ze teruggingen naar Mongolië. Het gezin kreeg geen nieuw verblijfsvisum en kon niet in het land blijven. De zendelingen moesten terug naar Mongolië. 'Het is ongetwijfeld de wil van God,' zei papa.

Ninjin is nu twaalf jaar en ze heeft de kinderen die haar pestten vergeven. 'Eerst kon ik hen niet vergeven,' zegt ze. Maar toen herinnerde ze zich wat Jezus zegt over vergeving. Hij zei: 'Want als jullie anderen hun misstappen vergeven, zal jullie hemelse Vader ook jullie vergeven. Maar als je anderen niet vergeeft, zal jullie Vader jullie je misstappen evenmin vergeven.' (Matteüs 6:14-15) Dat betekent dat Jezus de zonden van iemand die anderen niet wil vergeven, ook niet kan vergeven. 'Nadat ik regelmatig met God had gesproken, besepte ik dat Hij ook al mijn zonden heeft vergeven,' zegt Ninjin. 'Dat betekent dat ik mijn pesters ook moest vergeven.' Ze is nu blij dat ze die slechte ervaring heeft meegemaakt. Ze heeft nu meer oog voor kinderen die gepest worden omdat ze zwakker lijken of de taal niet spreken. Ze gaat op een vriendelijke manier de confrontatie aan met onvriendelijke kinderen door te zeggen: 'Het kind dat je aan het pesten bent, heeft ook gevoelens. Wees alsjeblieft wat vriendelijker.' 'Ik ben echt blij dat God me gezegend heeft met dit land en deze school en de ervaring die Hij me gaf als kind van zendelingen. Ik dank Hem dat Hij altijd bij me is.'

Ninjin zit op de Tusgal School in Ulaanbaatar, Mongolië. Eerder is de school geholpen met nieuwe klaslokalen en een bibliotheek. Dank je voor jouw collectegeld op de dertiende sabbat. Het wordt onder andere gebruikt om een ontspanningscentrum voor kinderen te openen in Ulaanbaatar.

Flaporen

Mongolië, 1 februari

Javkhaa

Javkhaa had flaporen. Ze stonden echt ver naar buiten. Hij dacht daar nooit over na totdat andere jongens hem ermee begonnen te pesten. Dat vond hij uiteraard niet leuk. Er was helemaal niets mis met de oren van Javkhaa. Er zijn zoveel jongens waarvan de oren een beetje naar buiten staan, maar niet op de school van Javkhaa, in Mongolië. De achtjarige jongen werd er erg mee gepest. Iedere dag na school moest hij rechtstreeks naar huis gaan. Zijn moeder wilde niet dat hij met de andere jongens bleef rondhangen, omdat ze lelijke woorden gebruikten en stoute dingen deden. Javkhaa had niet veel vrienden en hij wilde graag dat de andere jongens hem aardig vonden. Hij wilde graag vrienden zijn. Dus op een dag negeerde hij de waarschuwingen van zijn moeder en ging met de vijf jongens mee in plaats van naar huis te gaan.

De jongens wilden helemaal geen vrienden worden met Javkhaa. In plaats dat ze blij waren dat hij met hen meeging, begonnen ze hem weer met zijn oren te plagen. Javkhaa was verdrietig en vroeg zich af of hij lelijk was. Toen riep één van de jongens een scheldnaam naar hem. Dat vond hij echt te ver gaan. Hij hief zijn vuist op en sloeg de jongen. Alle vijf de jongens sprongen boven op hem en begonnen hem van alle kanten te stompen, te schoppen en te slaan. Daarna renden ze hard weg. Javkhaa lag op de grond en huilde. Hij wilde dat hij gehoorzaam was geweest en naar huis was gegaan. Hij kwam overeind, liep naar een bankje en plofte erop neer. Toen dacht hij aan God. Hij boog zich voorover op de bank terwijl hij met één hand zijn zere buik vasthield. Hij sloot zijn ogen en bad. 'Lieve God, dank U dat U altijd bij mij bent. Dank U dat U mij altijd hoort. Luister nu ook naar me. Geef me alstublieft vrienden die me niet pesten. Help me om vrienden te zoeken die een goede invloed op mij hebben. Amen.'

Javkhaa kwam overeind en rende zo snel als hij kon naar huis. Toen hij bijna thuis was, sloeg hij het stof van zijn kleren zodat mama niet zou zien dat hij gevochten had. Hij probeerde blij te kijken toen hij naar binnen liep. Mama zag niets bijzonders. 'Was je handen en eet je avondeten,' zei ze. Na het eten ging Javkhaa naar zijn kamer en kleedde zich om. Hij dacht na over de dag en vroeg zich af waarom hij in elkaar geslagen was. Javkhaa sprak niet met de jongens en er ging een week voorbij zonder dat ze iets tegen elkaar zeiden. Na een week kwamen de jongens één voor één naar hem toe om hem te zeggen dat ze spijt hadden van wat ze hadden gedaan. Javkhaa vergaf hen, maar hij bleef niet meer bij hen rondhangen na school. Hij beseftte dat mama gelijk had. De jongens gebruikten lelijke woorden en deden verkeerde dingen. Toen hij met hen omging wilde Javkhaa ook lelijke woorden gebruiken en slechte dingen doen, gewoon om erbij te horen. De jongens hadden een slechte invloed op hem. Hij wilde vrienden die goede dingen deden en daarom bleef hij tot God bidden voor goede vrienden.

Twee jaar later verhuisde het gezin van Javkhaa van hun kleine stad in de Gobi woestijn, naar de hoofdstad van Mongolië, Ulaanbaatar. Javkhaa ging daar naar de adventistische school. Hij was daar heel blij mee. Er was niemand die opmerkingen over zijn oren maakte. In plaats daarvan waren zijn klasgenoten heel vriendelijk en deden ze goede dingen. Ze hadden een goede invloed op hem en hij op hen. Hier kreeg hij echte vrienden. 'God gaf mij de vrienden waar ik voor had gebeden,' zegt Javkhaa. 'Ik denk dat het één van de grootste zegeningen in mijn leven is geweest dat ik naar deze school kon gaan.'

Javkhaa is nu veertien en zit op de Tusgal School in Ulaanbaatar, Mongolië. Een eerdere collecte is gedeeltelijk gebruikt om nieuwe lokalen en een bibliotheek te openen op de school. Een deel van het geld van de dertiende sabbat van dit kwartaal wordt gebruikt voor de opening van een ontspanningscentrum voor kinderen, waar ze vriendelijke woorden en daden zullen leren. Dank je voor jouw hulp.

Een verhaal van twee scholen

Mongolië, 8 februari

Anar

Toen Anar oud genoeg was om naar de basisschool te gaan, ging hij naar de adventistische school in Ulaanbaatar, in de hoofdstad van Mongolië. Zijn familie waren geen adventisten, maar zijn moeder besloot dat de Tusgal School de beste plek voor hem was. Vervolgens vertrokken papa en mama naar de Verenigde Staten en lieten Anar bij een tante achter. Anar vond de school leuk en ook zijn klasgenoten waren leuk. De juffen en meesters genoten van het lesgeven en de kinderen leerden en speelden er graag. Anar doorliep de hele school. Hij vond het er geweldig en iedereen was vriendelijk voor hem. Maar in groep zeven kwam er een nieuwe jongen in de klas. Dat was Batu en Batu was niet erg aardig voor Anar. Hij deed lollig over de manier waarop Anar liep en over de manier waarop hij sprak.

Anar liep en sprak niet zoals de andere jongens en meisjes op de school. Het was moeilijk voor hem om zijn ene voet voor de andere te krijgen. Anar heeft last van hersenverlamming. Een deel van zijn hersenen had zich niet goed ontwikkeld toen hij nog een baby was in de buik van zijn moeder. Het gevolg was dat hij soms struikelde als hij liep. Ook sprak hij langzamer dan zijn klasgenoten. Batu vond het leuk om Anar te pesten en ook al vroeg Anar hem om ermee te stoppen, hij ging gewoon door. Anar sprak met zijn leerkracht en de leerkracht sprak met Batu. Daarna ging het een tijdje goed, maar na verloop van tijd begon Batu toch weer te pesten. Na een poos werd de maatschappelijk werker van de school ingeschakeld en Batu stopte weer een tijdje met pesten. Op een dag begon het toch weer en Batu riep een scheldwoord naar Anar. Die probeerde hem te slaan, maar Batu was groter, sneller en sterker en hij won. Daarna belegde de school een bijeenkomst met de ouders van Batu en de tante van Anar. Maar Anar had er genoeg van en zei tegen zijn tante dat hij naar een andere school wilde.

De eerste dag op de openbare school was erg leuk voor Anar. Niemand zei iets lelijks tegen hem. Maar op de tweede dag viel het de andere jongens op dat Anar niet liep en sprak zoals de rest van de kinderen. Ze begonnen hem te pesten en soms werd hij zelfs geslagen. Anar sprak erover met de leerkracht maar die deed niets. Het leek wel alsof het de leerkrachten niets uitmaakte. De andere kinderen maakte het ook allemaal niets uit. Ze letten niet op in de klas, maakten hun huiswerk niet en hadden geen aandacht voor elkaar en al helemaal niet voor Anar. Tijdens de les stonden ze op en begonnen rond te lopen. Anar kon zo niet leren. Er ging een week voorbij en Anar beseftte dat zijn verhuizing naar de nieuwe school geen verbetering was. Batu had hem op de vorige school gepest, maar hij was de enige. Nu werd hij door de hele klas gepest. Anar dacht aan de leerkrachten op zijn vorige school. Zij gaven om hem en om het lesgeven. Anar begon terug te verlangen naar de vorige school.

Na twee weken had Anar er genoeg van. Hij vroeg zijn tante of hij terug mocht naar de adventistische school. Maar voordat hij terugging bad hij. Hij bad voor Batu en dat hij zou stoppen met pesten. Op de eerste dag terug op zijn oude school was Anar verbaasd over de verandering bij Batu. Het leek alsof Batu beseftte dat Anar vanwege hem van school gegaan was. Hij pestte Anar niet meer, maar was vriendelijk tegen hem en respectvol. Anar begon Batu aardig te vinden en tegenwoordig zijn de jongens vrienden. Anar zegt dat God zijn gebed over het stoppen van het pesten verhoord heeft. 'Ik beseftte niet naar wat voor een goede school ik ging, totdat ik de openbare school meemaakte,' zegt hij. 'Ik bad tot God over de situatie en ik denk dat God mij geholpen heeft.'

Anar is nu veertien en hij is nog steeds blij met de Tusgal School in Ulaanbaatar, Mongolië. Eerder werden op deze school nieuwe lokalen en een bibliotheek gebouwd met collectegeld. Dit kwartaal gaat een deel van de opbrengst van de dertiende sabbat naar een ontspanningscentrum voor kinderen in Ulaanbaatar, die daar over gebed kunnen leren. Dank je voor jouw bijdrage.

Wanneer gingen mensen kleding dragen?

Zuid-Korea, 15 februari

Tae-Hyung

Tae-Hyung is elf jaar en houdt ervan naar school te gaan. Hij haalt graag goede cijfers. Tae-Hyung woont in Zuid-Korea. Om goede cijfers te halen moet hij natuurlijk ook de goede antwoorden weten. En daarom maakt hij altijd trouw zijn huiswerk. Op een dag stelde de leerkracht een moeilijke vraag aan de kinderen. 'Wanneer gingen mensen kleren dragen,' vroeg ze? De hand van Tae-Hyung schoot de lucht in. 'Dat weet ik,' zei hij. 'Wat is het juiste antwoord,' vroeg de juf? 'Wanneer gingen mensen kleren dragen?' 'Toen Adam en Eva hadden gezondigd,' zei de jongen vol zelfvertrouwen. 'God gaf hun kleding van dierenhuiden.' De juf keek verbaasd. Dit was niet het antwoord dat ze verwachtte. In de lesstof van de school werd niet over Adam en Eva gesproken en het meldde ook niets over zonde en God.

De jongen zag de verwarde blik van de juf. Hij beseftte dat zijn antwoord niet in het lesboek stond. Hoewel hij zijn huiswerk had gemaakt, haalde hij zijn kennis uit de Bijbel, die hij leerde kennen via een naschools adventistenprogramma. Hij geloofde dat de Bijbel het beter wist dan zijn lesboek. Daarom zei hij: 'In de Bijbel staat dat God kleding gaf aan Adam en Eva toen ze gezondigd hadden.' De juf wist niet goed wat ze hierop moest zeggen. Ze keek lang naar de andere kinderen. Vervolgens keek ze naar Tae-Hyung en zei hem dat zijn antwoord niet correct was. 'Er staan allerlei rare verhalen in de Bijbel,' zei ze. 'Is er iemand anders die het antwoord weet? Wanneer gingen mensen kleren dragen?' Een ander kind stak een hand omhoog en gaf het antwoord dat in het lesboek stond. Hij zei dat mensen ongeveer 170.000 jaar geleden kleding gingen dragen.

Na school ging Tae-Hyung zoals gebruikelijk naar de adventkerk voor het naschoolse opvangprogramma. Hij en veel van de andere 45 kinderen, kwamen niet uit christelijke gezinnen, maar hun ouders vonden het wel fijn dat hun kinderen de Bijbelverhalen leerden. Het favoriete gedeelte van het programma vond Tae-Hyung de Bijbelclub, die geleid werd door meneer Cho. Tijdens de club had Tae-Hyung in de Bijbel gelezen dat God een perfecte wereld had geschapen met alles erop en eraan, inclusief Adam en Eva. Hij had gelezen dat er zonde in de wereld was gekomen toen Adam en Eva ongehoorzaam waren aan God door van het verboden fruit te eten. Hij had gelezen dat Adam en Eva hadden geprobeerd zichzelf te bedekken met vijgenbladeren en dat God hun toen kleding had gegeven. In Genesis 3:21 staat: 'De HEER God maakte voor de mens en zijn vrouw kleren van dierenhuiden en trok hun die aan.'

Tae-Hyung vertelde in de Bijbelclub wat er die dag op school was gebeurd. Alle kinderen waren het erover eens dat hij het goede antwoord had gegeven. Ze vonden het jammer dat de juf zijn antwoord als fout had bestempeld en zeiden dat ze hem gelijk had moeten geven. Meneer Cho was heel trots op Tae-Hyung. Door in de klas over de Bijbel te vertellen had de jongen laten zien dat hij geloofde wat erin staat, dat de Bijbel het Woord van God is en dat de verhalen die erin staan waar zijn. Hij had het goede antwoord gegeven aan zijn juf en de andere kinderen en misschien zouden zij op een dag ook geloven dat de Bijbelverhalen waar zijn.

Bid voor Tae-Hyung, zijn klasgenoten en zijn juf, dat zij God beter leren kennen. Bid voor de miljoenen mensen in Zuid-Korea en de rest van de Northern Asia-Pacific Division dat ze het goede antwoord leren wanneer mensen kleren gingen dragen. Een deel van jouw collectegeld op de dertiende sabbat wordt gebruikt voor veertien naschoolse programma's in Japan, die overeenkomen met het programma waar Tae-Hyung naartoe gaat. Heel erg bedankt voor jouw extra collectegeld op 29 maart.

Een volhardend meisje

Zuid-Korea, 22 februari

Ee-un

Ee-un was blij toen ze hoorde dat er een leuke Bijbelclub zou openen in haar kerk in Zuid-Korea. Iedere vrijdag na school zou de club open zijn. Ze hield van Jezus en wilde graag dat haar vrienden ook van Hem gingen houden. Maar ze was een beetje verlegen. Wat als ze haar vrienden zou uitnodigen voor de Bijbelclub en ze zeiden 'Nee'? Wat als ze niet wilden komen? Ee-un bad om moed en dacht na wie ze voor de club zou vragen. Het was moeilijk om één of twee kinderen te kiezen. Ze wilde dat de hele klas Jezus leerde kennen. Daarom vroeg ze iedereen maar. 'Kom je ook,' vroeg ze? 'Kan je tenminste één keer komen om te kijken of je het leuk vindt?' Maar Koreaanse kinderen hebben het druk. Een meisje zei dat ze na school haar moeder moest helpen. Iemand anders had teveel huiswerk. Een derde moest naar muziekles.

Ee-un bad: 'Alstublieft, God, laat tenminste één persoon naar de Bijbelclub komen.' Ze bleef haar klasgenoten uitnodigen, ook degenen die zeiden dat ze het te druk hadden om te komen. 'Kan je komen,' zei ze? Uiteindelijk zei één meisje dat ze zou komen. Saleng zou met Ee-un naar de club gaan. Ze was blij, want God had haar gebed verhoord. Opgewonden vertelde ze het aan mama. Maar toen ze de volgende dag op school kwam had Saleng slecht nieuws. Ze kon toch niet komen. Ee-un was verdrietig. Ze had er zo naar uitgekeken om samen met Saleng te gaan. Ze dacht dat God haar gebed verhoord had. Maar ze liet zich niet ontmoedigen en bleef bidden en hopen dat haar klasgenoten zouden komen.

Ee-un bleef haar klasgenoten uitnodigen en op een dag was er een ander meisje dat meewilde naar de Bijbelclub. Jeong-yeon zei dat ze meeging, maar dat ze niet iedere dag kon komen, alleen op vrijdag en op zondag. Ee-un was blij, maar vroeg zich af of Jeong-yeon ook van gedachten zou veranderen. Ze bad ervoor dat ze zou komen. Op vrijdag zag Ee-un dat Jeong-yeon eraan kwam en de kerk binnenliep voor de Bijbelclub. Daar was ze heel blij mee. Jeong-yeon zei dat mama haar een lift had gegeven naar de kerk. 'Ik wilde echt komen,' zei ze. 'Ik heb bij mama gesmeekt of ik mocht gaan.' Beide meisjes vonden het fijn om die dag vanuit de Bijbel over Jezus te horen.

Op zondagmiddag kwam Jeong-yeon weer naar de Bijbelclub. De meisjes leerden opnieuw over Jezus vanuit de Bijbel. Ee-un begreep dat het belangrijk was dat zij haar klasgenoten bleef uitnodigen. In de Bijbel staat: 'Laten we daarom het goede doen, zonder op te geven, want als we niet verzwakken zullen we oogsten wanneer de tijd daarvoor gekomen is.' (Galaten 6:9) Ee-un gaf niet op en uiteindelijk kwam een meisje naar de Bijbelclub.

Maar de vrijdag erna kwam Jeong-yeon niet. Ee-un vroeg zich af wat er aan de hand was. Op zondagmiddag was ze er ook niet. Toen ze maandag op school kwam ontdekte ze dat Jeong-yeon plotseling verhuisd was naar een ander deel van Zuid-Korea. Ze woonde nu zover weg dat ze niet meer kon komen. Ee-un hoopt dat Jeong-yeon van Jezus leert houden, ook al kon ze maar twee keer naar de Bijbelclub komen. 'Ik hoop dat ze in Jezus gaat geloven en dat ik haar op de nieuwe aarde weer kan zien,' zegt ze. In de tussentijd blijft Ee-un haar klasgenoten uitnodigen.

Bid voor Jeong-yeon en alle andere klasgenoten van Ee-un dat ze van Jezus gaan houden. Een deel van het collectegeld van de dertiende sabbat gaat naar twee projecten in Zuid-Korea waarmee veel mensen Jezus kunnen leren kennen en van Hem houden. Dank je dat je een gulle gift wilt doen op 29 maart.

God leren kennen

Zuid-Korea, 1 maart

Sion, Chea-Hwan en Ye-rim

Twee kleine meisjes en hun broer in Zuid-Korea waren nog nooit naar de kerk geweest. Hun vader kende God niet en hun moeder ook niet. Daarom hadden de kinderen nog nooit van God gehoord. Maar hun tante kende God wel en zij wilde graag dat het hele gezin naar de kerk zou gaan. De kinderen hoorden dat tante met papa belde. 'Kom sabbat met me mee naar de kerk en breng je vrouw en je kinderen ook mee,' zei ze. 'Ik geloof niet meer in God,' zei papa. 'Sommige christelijke kinderen waren heel gemeen tegen me toen ik op school zat.' De kinderen wisten niet wat hun papa was overkomen toen hij een jongen was. Maar ze wisten wel dat hij naar een adventistische school was gegaan en dat hem daar iets naars was overkomen.

Tante gaf niet op. Ze wilde echt dat papa, mama en de drie kinderen naar de kerk zouden komen. 'Ik denk dat de kinderen die gemeen tegen je waren, God niet kenden,' zei ze. 'Daarom waren ze gemeen. Als ze God hadden gekend, hadden ze dat allemaal niet gedaan.' 'Jij zou ook anders zijn als je God zou kennen,' zei tante. 'Als je zou geloven en naar de kerk zou gaan, zou je je kinderen leren vriendelijk te zijn tegen andere kinderen en niet gemeen te doen, zoals die kinderen destijds bij jou op school. Kom met me mee naar de kerk.' Maar papa hield vol. 'Ik wil niet meer naar de kerk. Maar als je zo graag wilt dat we komen, dan mag je de kinderen meenemen.' De kinderen keken elkaar enthousiast aan. Ze hielden van hun tante en wilden graag met haar naar de kerk.

Op sabbatochtend kwam tante de kinderen halen. De twee meisjes, Ye-rim van tien, Sion van zeven en hun broer Chea-Hwan van zes, waren nog nooit naar een kerk geweest en ze vonden het geweldig. Ze leerden vrolijke liedjes, luisterden naar interessante verhalen en leerden hoe ze tot God konden bidden. De drie kinderen vonden het zo leuk in de kerk dat ze het aan hun vrienden vertelden. Toen wilden hun vrienden ook naar de kerk komen op sabbat. In korte tijd brachten de drie kinderen nog acht andere kinderen mee naar de kerk. Tante had niet eens genoeg ruimte in haar auto voor al die kinderen. Daarom vroeg ze aan mama of die ook een paar kinderen naar de kerk kon brengen. Mama vond het goed en ging toen ook iedere sabbat naar de kerk.

Op een sabbat ontdekte tante dat de kinderen zelf tot God baden als ze thuis waren. Ze baden als ze 's ochtends wakker werden en zeiden: 'Dank U, God, voor een nieuwe dag en dat we gezond zijn.' 's Avonds als ze naar bed gingen baden ze: 'Dank U, God, dat U ons een fijne dag gegeven heeft.' Tante was heel blij. De kinderen, die God eerst helemaal niet kenden, baden nu iedere dag tot Hem. Toen mama zag dat de kinderen baden, begon ze ook meer over God na te denken. Tante vroeg haar: 'Zullen we samen de Bijbel bestuderen?' 'Dat is goed,' zei mama. En zo begonnen mama en tante samen de Bijbel te bestuderen. Mama begon ook thuis in de Bijbel te lezen en ze vertelde erover aan de kinderen. Ze ging zelfs helpen bij de kindersabbatschool in de kerk. Het duurde niet lang voordat papa ook van gedachten veranderde over God. Hij wilde nog steeds niet naar de kerk, maar hij was wel blij dat mama en de kinderen erheen gingen. Hun leven was veel leuker geworden sinds mama en de kinderen God hadden leren kennen.

Bid voor papa en de rest van het gezin terwijl ze God steeds beter leren kennen. Een deel van de dertiende sabbatcollecte gaat naar twee projecten in Zuid-Korea waar mensen geholpen worden God beter te leren kennen. Dank je voor jouw bijdrage in de collecte op 29 maart.

Insecten, hagedissen en katten

Zuid-Korea, 8 maart

Haon en Sion

Haon van vijf jaar en de vierjarige Sion zijn zussen en ze wonen in Zuid-Korea. Ze vonden het leuk om met hun vijfjarige buurmeisje Jooyoung te spelen. Als de drie meisjes samen waren beleefden ze allerlei avonturen. Sommige meisjes zijn misschien bang van insecten en hagedissen, maar deze meisjes niet. Ze waren nooit bang, niet voor kleine dieren en ook niet voor grote. Eén van de dingen die de meisjes deden was het vangen van vliegen en insecten. Als ze er genoeg gevangen hadden, gingen ze op zoek naar een hagedis. Ze zochten overal rondom hun appartementengebouw naar een hagedis.

Wat denk je dat de meisjes deden als ze een hagedis gevangen hadden? Ze voerden hem een heerlijk feestmaal van vliegen en insecten natuurlijk. Daarna lieten ze de hagedis weer los. Haon en Sion wilden de insecten en hagedissen maar wat graag mee naar huis nemen. Maar dat vond mama geen goed idee. Die beesten horen buiten volgens mama. Mama zei ook dat katten buiten hoorden te blijven. Er woonden diverse straatkatten in de tuin van het gebouw. Haon, Sion en Jooyoung vonden het leuk om de katten te vertroetelen, met ze te praten en ze te voeren. Wat zouden de meisjes aan de straatkatten voeren denk je? Nee, geen hagedissen en ook geen insecten. Ze gaven de katten tonijn, die mama hun meegaf in een blikje. Mama wilde geen insecten, hagedissen en straatkatten in huis, maar ze maakte een uitzondering voor een klein vogeltje. Op een dag vonden de meisjes een baby spreeuw die huiverde van de kou nadat hij uit zijn nestje was gevallen. Mama vond het goed dat de meisjes het vogeltje binnenbrachten om op te warmen in een doos. Daarna brachten ze de baby spreeuw terug naar zijn moeder.

Haon, Sion en Jooyoung waren beste vrienden. Ze speelden graag met elkaar en hielden van dieren. Er was echter één groot verschil. Haon en Sion hielden van Jezus, maar Jooyoung had nog nooit van Jezus gehoord. Haon en Sion wachtten op Jezus, die zijn kinderen komt halen om bij Hem te wonen. Jooyoung had nog nooit gehoord dat Jezus komt om ons op te halen. Haon en Sion wilden graag dat Jooyoung Jezus ook zou leren kennen. Ze begonnen iedere avond voor haar en haar familie te bidden. De meisjes moesten er niet aan denken dat ze op de nieuwe aarde niet met Jooyoung zouden kunnen spelen.

De meisjes werden ouder en gingen naar school. Ze konden niet meer zo vaak spelen. Op een sabbatochtend klopte Jooyoung op de deur om te vragen of de meisjes kwamen spelen. 'Vandaag kunnen we niet spelen, want we gaan naar de kerk,' zei Haon. 'Je mag met ons mee naar de kerk,' zei Sion. Jooyoung kon die dag niet mee, maar ze bleef iedere sabbat terugkomen en steeds vroegen de meisjes haar of ze mee naar de kerk wilde. Op een dag stemde ze toe. Haon en Sion vonden het geweldig. Het was een antwoord op hun gebeden. Al twee jaar baden ze dat Jooyoung Jezus zou leren kennen. Haon is nu dertien en Sion twaalf. Jooyoung is ook dertien en de afgelopen zes jaar is ze iedere sabbat meegeweest naar de kerk. De meisjes gaan ook naar de padvinderij en ze kijken ernaar uit om op de nieuwe aarde met insecten, hagedissen en katten te spelen.

Bid voor het gezin van Jooyoung dat zij ook Jezus leren kennen. Een deel van de collecte op de dertiende sabbat gaat naar twee projecten in Zuid-Korea waar mensen geholpen worden in het leren kennen van Jezus. Dank je voor jouw gulle gift op 29 maart.

Niet opgeven

Zuid-Korea, 15 maart

Onyu

Onyu is tien jaar en heel sociaal. Ze houdt ervan met vrienden te praten op school. Ze hoorde dat haar kerk een vakantiebijbelschool organiseerde en ze praatte er meteen over met haar vrienden. Ze nodigde ze uit om te komen. Onyu gaat naar een adventistische school in Zuid-Korea. Maar veel van haar klasgenoten komen uit gezinnen waar de mensen niet in God geloven. Tijdens de lunch op school ging Onyu voor al haar vrienden staan. Ze sprak luid zodat iedereen haar kon verstaan. 'Vind iemand van jullie het leuk om naar mijn kerk te komen,' vroeg ze? 'We houden een vakantiebijbelschool op vrijdag, zaterdag en zondag. Hebben jullie tijd om te komen?' in haar hand hield ze vier kleurrijke waaiers die ze had gemaakt. Op elke waaier stond een persoonlijke uitnodiging voor de vakantiebijbelschool. Ze wilde ze geven aan wie er maar wilde komen. Veel kinderen zeiden dat ze niet konden komen. Ze hadden huiswerk, moesten karweitjes doen, of andere dingen. Maar Onyu gaf het niet op. 'Kom,' zei ze. 'We gaan zwemmen op zondag. Kom gezellig mee.'

Twee meisjes en een jongen zeiden dat ze wel wilden komen. Onyu gaf ze allemaal een waaier. De volgende dag zei één van de meisjes dat ze niet kon komen. Het mocht niet van haar ouders omdat ze het te druk had. Maar het andere meisje en de jongen kregen wel toestemming van hun ouders. Onyu was heel blij en lachte van oor tot oor. Maar een paar dagen later zei het andere meisje dat haar moeder van gedachten was veranderd. Ze mocht toch niet komen. Onyu was verdrietig, maar ook blij dat tenminste één klasgenoot zou kunnen komen. Hij heette Jisung. Op de eerste dag van de vakantiebijbelschool keek Onyu uit naar Jisung. 'Waar blijft hij toch,' vroeg ze zich af? Ze wachtte en wachtte en begon zich zorgen te maken. 'Waarom komt hij niet,' dacht ze? Jisung kwam die vrijdag niet.

De volgende dag, op zaterdag, kon Onyu niet weten of Jisung gekomen was, want ze was ziek thuis. Maar op zondag kwam Jisung naar het zwembad. Onyu was heel blij hem te zien. Jisung vond het ook fijn en genoot van ieder moment van de dag. Jisung was ook heel sociaal en hield er ook van om met vrienden te praten op school. Op maandag vertelde hij enthousiast over de vakantiebijbelschool en het plezier dat hij daar had beleefd. Hij was heel opgewonden en wilde graag nog eens gaan. 'Wanneer is de volgende vakantiebijbelschool,' vroeg hij? 'Ik ga iedereen erover vertellen en ik kom zeker terug.' Hij zei ook dat hij met Onyu naar de kerk wilde gaan op sabbat. Die avond bad Onyu een dankgebed tot God. 'Dank U, God, dat U mij als zendeling heeft gebruikt,' bad ze.

Onyu gaat naar de Hankook Sahmyook Academy in Seoul, Zuid-Korea. Een deel van het collectegeld van de dertiende sabbat wordt gebruikt op deze school om een sporthal en een opleidingscentrum voor zendingen te openen. Dank je voor jouw extra collectegeld op 29 maart.

‘Ik eet geen varkensvlees’

Zuid-Korea, 22 maart

Yeseo

Schoolkinderen pestten Yeseo al zo lang als zij zich kon herinneren. Ze plaagden niet om hoe ze eruit zag of vanwege de kleren die ze droeg. Ze pestten haar vanwege haar eetgewoonten. Yeseo ging naar de openbare school in Zuid-Korea. Ze was de enige adventist op de school. Iedere dag voordat ze naar huis ging, keek Yeseo op het menu voor de lunch van de volgende dag. Ze moest weten of ze eten van de school kon nemen of dat mama een lunchpakket moest maken. Op een dag zag ze dat de lunch bestond uit zwarte bonen noedels met varkensvlees en gele radijs. Toen ze thuiskwam, vertelde ze het aan mama en die maakte een lunch van gefrituurde rijst met diverse groenten en kimchi. De school stond niet toe dat kinderen hun lunch van huis meebrachten, dat was tegen de regels van de school. Dus toen Yeseo haar zelfgemaakte lunch uitpakte keken de andere kinderen haar vreemd aan. ‘Ben je ziek,’ vroeg iemand? ‘Heb je een probleem,’ vroeg een ander? ‘Waarom heb je je eigen lunch bij je?’ ‘Ik ben zevendedagsadventist,’ zei Yeseo. ‘Ik eet geen varkensvlees.’ ‘Wat is een zevendedagsadventist,’ vroeg een meisje? ‘Het is een kerk waar mensen in God geloven,’ zei Yeseo. Dat was de makkelijkste manier waarop ze het kon uitleggen. Veel van haar klasgenoten kwamen niet uit christelijke gezinnen en geloofden niet in God.

De volgende dag serveerde de cafetaria van de school groenten met gesneden varkensvlees en geroosterd zeewier. Het varkensvlees was niet gemengd met het andere eten, dus een leerkracht gaf extra groenten en zeewier aan Yeseo, zonder het varkensvlees. De kinderen keken opnieuw vreemd naar Yeseo. ‘Waarom ben jij zo bijzonder,’ zei iemand? ‘Je bent helemaal niet bijzonder,’ zei een ander, ‘dus waarom krijg jij extra eten?’ ‘Dat is omdat ik zevendedagsadventist ben,’ zei Yeseo. ‘God zegt dat we geen varkensvlees moeten eten. Ik probeer Hem te gehoorzamen.’ De kinderen keken naar Yeseo met allerlei verbaasde uitdrukkingen op hun gezichten. ‘Arme jij,’ zei een jongen. ‘Wat een moeilijk leven,’ zei een meisje. ‘Waarom leef je op die manier?’ ‘Het gaat goed met mij,’ verzekerde Yeseo hen. ‘Ik ben blij met mijn leven en ik ben heel gelukkig.’ Met al die vreemde uitdrukkingen en nieuwsgierige vragen voelde Yeseo zich een vreemdeling en een buitenstaander op school. Het leek alsof niemand vrienden met haar wilde zijn en ze voelde zich eenzaam.

Op een dag bracht Yeseo weer haar eigen lunch mee omdat er varkensvlees geserveerd werd op school. De kinderen keken net zo vreemd als altijd en sommigen plaagden haar. Ze legde opnieuw uit dat ze zevendedagsadventist was. Eén van de meisjes stopte met pesten en vroeg haar of ze zich gezond voelde ondanks dat ze geen varkensvlees at. Yeseo zei dat ze zich goed voelde omdat ze alleen gezond voedsel at. Ze daagde het meisje uit om het ook te proberen. Het meisje wilde er wel meer over weten. ‘Mag ik met je mee naar de kerk,’ vroeg ze? Daarna gingen de twee meisjes iedere week samen naar de kerk. Yeseo was heel blij. Ze had een nieuwe vriendin gekregen omdat ze gehoorzaam wilde zijn aan God.

Tegenwoordig heeft Yeseo geen problemen meer met eten op school. Toen ze naar het voortgezet onderwijs ging, verhuisde ze naar een adventistische school, de Hankook Sahmyook Academy, in Seoul, Zuid-Korea. Een deel van de collecte van volgende week wordt gebruikt om een sporthal en een opleidingscentrum voor zendingen te openen op de school. Dank je voor een grote gift volgende week sabbat.

Een moeilijke Bijbeltoets

Zuid-Korea, 29 maart

Joon-woo

De twaalfjarige Joon-woo kwam niet uit een christelijk gezin. Hij had nog nooit in de Bijbel gelezen. Maar hij wilde dolgraag naar de adventistische school in Seoul, Zuid-Korea. Veel kinderen willen naar die school vanwege de goede reputatie die de school heeft. Alle kinderen die naar de school willen moeten een speciale toelatingstoets maken. Voor het examen moest Joon-woo vragen beantwoorden aan een leerkracht over wiskunde, wetenschap en Engels. Ook waren er vragen bij die over de Bijbel gingen. Hij was niet bezorgd over de vragen die met wiskunde, wetenschap en Engels te maken hadden. Hij was een slimme jongen en hij wist dat hij die vragen met gemak kon beantwoorden. Maar de Bijbel? Daar was hij niet zo zeker van. Hoe kon hij vragen over de Bijbel beantwoorden als hij de Bijbel niet kende?

De moeder van Joon-woo wilde ook dat hij naar de adventistische school ging. Ze had ervan gehoord van een adventistische moeder van wie de zoon ook naar de school ging. Moeder vroeg deze vrouw om hulp. 'Hoe kan mijn zoon slagen voor het Bijbelgedeelte van het examen,' vroeg ze? De adventistische moeder had een idee. 'De beste manier om voor het examen te slagen is door iedere zaterdag naar een adventkerk te gaan en daar over de Bijbel te leren,' zei ze. Samen met zijn moeder ging Joon-woo naar een adventkerk op sabbat. Hij was niet het enige kind uit een niet-christelijk gezin dat die sabbat naar de kerk kwam. Vijf andere jongens en meisjes kwamen ook met hun moeders om over de Bijbel te leren, zodat ze naar de adventistische school konden.

Alles aan de kerk was ongebruikelijk en vreemd voor Joon-woo. Hij begreep veel woorden uit de Bijbel niet. Het klikte niet echt met de andere kinderen. Maar omdat hij graag naar de adventistische school wilde, kwam hij de volgende sabbat weer en die daarop ook. Tijdens de sabbatschool bestudeerde hij met de andere kinderen, die ook naar de school wilden, de Bijbel. Tijdens de sabbatschool hield Joon-woo zich stil. Zijn gezicht toonde geen enkele emotie. Het was onmogelijk aan hem te zien of hij de sabbatschool leuk vond of niet. Maar vier maanden lang kwam hij elke sabbat. De andere vijf kinderen kwamen ook al die maanden.

De dag van het toelatingsexamen brak aan. Joon-woo beantwoordde met gemak de vragen over wiskunde, wetenschap en Engels. Hij vroeg zich af hoe het zou gaan met de Bijbelvragen. De leerkracht vroeg: 'Welk gebod gaat over de sabbat?' Joon-woo herinnerde zich de Tien Geboden die ze hadden geleerd in de sabbatschool en zei: 'Het vierde.' 'Dat is correct,' zei de leerkracht. De volgende vraag was moeilijker. 'Wie werd door Filippus gedoopt,' vroeg de leerkracht? Joon-woo herinnerde zich het verhaal van Filippus die door een engel naar een man in een wagen gestuurd werd op de weg tussen Jeruzalem en Gaza. 'Een Ethiopische eunuch die de penningmeester was van de Ethiopische koningin,' zei hij. 'Correct,' zei de leerkracht. De volgende vraag was: 'Wat gebeurt er met mensen als ze sterven?' Dat was een moeilijke, maar Joon-woo wist uit de Bijbelstudies dat de doden slapen in de grond totdat Jezus hen wakker maakt met een luide roep als Hij terugkomt. 'Zij wachten in hun graven totdat Jezus komt en hen laat opstaan,' zei hij. Joon-woo slaagde voor het examen en ook de andere vijf kinderen slaagden. Allemaal werden ze toegelaten tot de adventistische school.

Joon-woo en de andere kinderen gingen niet meer op sabbat naar de kerk. Ze hoefden niet langer de Bijbel te bestuderen om op school toegelaten te worden. Nu waren er weer andere dingen die ze wilden doen. Maar één van de moeders bleef naar de kerk gaan. Zij gaf haar hart aan Jezus en werd gedoopt. Na een tijdje begon Joon-woo de sabbatschool te missen. Hij ging terug naar de kerk van tijd tot tijd. Na een tijdje ging hij weer iedere week. Joon-woo is nu vijftien jaar en vindt het nog steeds fijn om iedere sabbat naar de kerk te gaan. Hij vindt zijn studie op de adventistische school geweldig. Als hij volwassen is wil hij graag predikant worden.

Bid voor Joon-woo die graag een zendeling voor God wil zijn. Hij gaat naar de Hankook Sahmyook Academy in Seoul, Zuid-Korea. Een deel van het collectegeld van vandaag wordt gebruikt om een sporthal en een opleidingscentrum voor zendingen te openen op de school. Er worden met het geld ook andere belangrijke projecten gesteund in de Northern Asia-Pacific Division, waaronder een tehuis voor alleenstaande moeders in Ansan, Zuid-Korea; naschoolse opvang op veertien scholen in Japan; een ontspanningscentrum voor kinderen in Ulaanbaatar, Mongolië en de oprichting van een adventistisch basisschoolsysteem in Taiwan.